

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 46/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K., súdneho exekútora, K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 23/2009 z 28. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2009 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M., súdneho exekútora, K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 23/2009 z 28. apríla 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že «... žiadal Daňový úrad K. žiadosťou zo dňa 6. 3. 2007 o vydanie rozhodnutí o priznaní práva (vrátení preplatku dane) v daňovom konaní začatom dňa 20. 3. 2001 – za zdaňovacie obdobie január až december 1998.

Daňový úrad K. oznámením č. 695/231/30397/2007-Bač zo dňa 10. 4. 2007 oznámil žalobcovi, že mu bolo doručené jeho podanie. Oznámil mu, že:

„Na základe zrušeného dodatočného platobného výmeru odvolacím orgánom DR SR pracovisko K. správca dane (Daňový úrad K.) vrátil za jednotlivé zdaňovacie obdobia január až december 1998 vzniknutý preplatok alebo uplatnený nadmerný odpočet v plnej výške. V zmysle § 63 ods. 1, 4 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov daňový preplatok je suma platby, ktorá prevyšuje splatnú daň. Ak nemožno preplatok použiť podľa odsekov 2 a 3, správca dane na žiadosť daňového subjektu tento preplatok vráti. Ak sa žiadosti o vrátenie preplatku vyhovie v plnom rozsahu, správca dane rozhodnutie nevydáva.

Vrátenie nadmerného odpočtu bez rozhodnutia je v súlade s § 55d ods. 5 zákona č. 289/95 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Na nadmerný odpočet uplatnený za zdaňovacie obdobie do 31. 12. 2002 sa vzťahuje § 23 zákona účinného k 31. 12. 2002. V zmysle uvedeného § 23 správca dane nemal povinnosť pri vrátení NO za zdaňovacie obdobie roku 1998 vydať rozhodnutie.

Na základe Vašej sťažnosti zo dňa 6. 5. 2005, 9. 5. 2005 a 1. 6. 2005 uvedený postup správcu dane prešetrovalo DR SR odd. petícií a sťažnosti, ktoré predmetnú námietku v sťažnosti uzatvorilo ako neopodstatnenú. Tak isto v tej veci ste podali sťažnosť zo dňa 15. 8. 2005 na nezákonný postup a činnosť DÚ K. pri vrátení preplatkov dane za mesiac december 1997, rok 1998 a mesiac január až júl 1999. Postup správcu dane prešetrovalo DR SR odd. vnútornej kontroly a o výsledku tiež daňový subjekt bol oboznámený.“

Dňa 10. 5. 2007 podal žalobca u žalovaného žiadosť nazvanú „Nečinnosť správcu dane – žiadosť o vydanie rozhodnutia v rámci opatrení proti nečinnosti podľa ust. § 30a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. (Oznámenie č. j. 695/231/30397/2007-Bač, zo dňa 10. 4. 2007)“.

DR SR listom zo dňa 7. 6. 2007 sp. zn. I/223/7747/45348/2007 odpovedalo žalobcovi, že podľa § 63 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ak sa žiadosti o vrátenie preplatku vyhovie v plnom rozsahu, správca dane rozhodnutie nevydáva.

Vzhľadom na to DR SR ako orgán najbližšie nadriadený správcovi dane nezistil dôvody na postup podľa § 30a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb.

Dňa 29. 6. 2007 podal žalobca na DR SR, pracovisko K. námietku proti nesprávnemu a nezákonnému postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní (pri vybavovaní podania v začatom daňovom konaní o nečinnosti správcu dane (č. j. I/223/7747/45348/2007, zo dňa 7. 6. 2007))“.

DR SR listom zo dňa 16. 7. 2007 č. I/223/7747/59071/2007 vyzval žalobcu na doplnenie podania. Táto výzva nebola doručená žalobcovi do vlastných rúk.

Žalobca podaním zo dňa 27. 7. 2007 doplnil svoje podanie.

Žalobca podaním zo dňa 27. 7. 2007 podal námietku proti nesprávnemu a nezákonnému postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní (pri vybavovaní podania v začatom daňovom konaní o námietke – v konaní o doplnení podania č. j. I/7747/59071/2007 z 16. 7. 2007), pričom obsahom tohto jeho podania je len oznámenie, že podáva námietku proti nesprávnemu a nezákonnému postupu zamestnanca správcu dane a oznámenie, že dôvody nesprávneho postupu, rozporu so zákonom a nerešpektovaním povinností vyplývajúcich zo zákona č. 511/1992 Zb. uvedie po doručení výzvy na odstránenie nedostatkov podania v lehote určenej v zmysle ustanovenia § 20 ods. 9 Zákona č. 511/1992 Zb.

Žalobca nebol vyzvaný doposiaľ na odstránenie nedostatkov podania.

Dňa 30. 11. 2007 bolo doručené žalobcovi rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/220/79152/2007/990333-r zo dňa 5. 11. 2007, ktorým DR SR námietke žalobcu zo dňa 27. 7. 2007, doplnenej dňa 13. 8. 2007, proti postupu zamestnanca správcu dane Ing. D. V. nevyhovelo.

Proti rozhodnutiu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/220/79152/2007/990333-r zo dňa 5. 11. 2007 podal sťažovateľ (žalobca) na Krajský súd v Košiciach žalobu na jeho preskúmanie a navrhol, aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na nové konanie.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 7 S 15/2008 zo dňa 15. 10. 2008 žalobu zamietol a žalobcovi - sťažovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 23/2009 zo dňa 28. 4. 2009 potvrdil napadnutý rozsudok a žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Predmetný rozsudok bol doručený právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 17. 6. 2009.».

Sťažovateľ namieta, že súd prvého stupňa v prerokúvanej veci zamietol žalobu nevysporiadajúc sa nijakým spôsobom so skutočnosťami v nej uvádzanými.

V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol:

«V odôvodnení svojho rozhodnutia, v časti týkajúcej sa skutkových a právnych záverov súd I. stupňa poukázal na ustanovenie § 30 ods. 1, § 30a ods. 1 Zákona o správe daní a poplatkov, a skonštatoval, že účelom daňového konania je zistenie, či daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu.

Podľa názoru I. stupňa, Zákon o správe daní a poplatkov preto obsahuje osobitnú úpravu zisťovania a preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti.

Ďalej I. stupňový súd uviedol, že správca dane je povinný rozhodnúť v lehotách ustanovených v § 30a ods. 1, 2 Zákona o správe daní, rozhodne orgán najbližšie nadriadený správcovi dane.

Uviedol:

„V každej prejednávanej veci správny orgán rozhodol, pokiaľ ide o lehoty, tieto sú obsiahnuté v príslušných ustanovení Zákona o daní z príjmov, prípadne v iných zákonoch, na základe ktorých podklade správny orgán meritórne rozhodoval, v konečnom dôsledku niektoré spory skončili právoplatne rozhodnutiami NS SR.“.

Prvostupňový súd poukázal na ustanovenie § 50 ods. 1, citoval toto zákonné ustanovenie a skonštatoval, že „Daňové preplatky, resp. nadmerný odpočet bol daňovému subjektu vrátený a o tejto skutočnosti nebol správca dane povinný vydať rozhodnutie. V danom prípade teda žalobca námietku podľa ustanovenia § 50 ods. 1 nemohol podať.“.

Po preskúmaní obsahu žaloby a odôvodnenia rozsudku súdu I. stupňa nie je možné zistiť, ako sa skutkové a právne závery vzťahujú k žalobným námietkam sťažovateľa.

Z uvedeného dôvodu sťažovateľ poukázal na tieto námietky a na to, že I. stupňový súd nepreskúmal a neposudzoval postup a napadnuté rozhodnutie správcu dane v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe.

Predmetom žaloby totiž bolo tvrdenie sťažovateľa, že žalovaný postupoval pri vybavovaní jeho námietky v rozpore s ustanovením § 20 ods. 9 Zákona č. 511/92 Zb. v platnom znení, a to tým, že ho nevyzval na odstránenie nedostatkov väd podania.

Poukázal na to, že pokiaľ mu nebolo umožnené doplniť svoje podanie proti nesprávnemu a nezákonnému postupu zamestnancom správcu dane zo dňa 29. 6. 2007 zákonom predpísaným spôsobom, je tento postup nesprávnym postupom zamestnanca žalovaného.

V skutočnosti teda predmetom konania je pochybenie žalovaného rozhodnutím o nevyhovení námietky voči zamestnancovi správcu dane a to v súvislosti s vybavovaním prvej námietky sťažovateľa práve tým zamestnancom, proti ktorému námietka, o ktorej bolo rozhodnuté rozhodnutím napadnutým žalobou, smerovala.

Ako už sťažovateľ uviedol, medzi jeho žalobnými námietkami predmetom konania a odôvodnením rozhodnutia I. stupňového súdu neexistuje súvislosť.

Odvolací súd uviedol: „Sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi krajského súdu, v tom znení ako si ich osvojil z napadnutého rozhodnutia žalovaného.“

Napriek tomu, najvyšší súd vo svojom rozsudku uvádza skutkové a právne závery, ktoré smerujú k žalobným námietkam sťažovateľa.

Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nahrádzujúc činnosť súdu I. stupňa, vysporiadaval s námietkami sťažovateľa (žalobcu).

Takýmto postupom však došlo k porušeniu zásady dvojinštančnosti konania vyjadrenej v ustanoveniach O. s. p. a to konkrétne v ustanovení § 201 O. s. p., ktorým sa okrem iného zabezpečuje právo každého na spravodlivé súdne konanie.

V tejto súvislosti sťažovateľ nepovažuje nijako za potrebné argumentovať v prospech toho záveru, keďže skutočnosť, že odvolací súd priamo reaguje na jeho žalobné námietky, je zrejmá z textu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, konkrétne str. 4 ods. 2 až 5 a str. 5 ods. 1 až 2.

Odvolaací súd tým nespochybniteľne nahrádzal činnosť súdu I. stupňa, keďže žiadna z úvah obsiahnutých v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nie je obsahom odôvodnenia súdu I. stupňa.

Sťažovateľ považuje celé konanie o jeho žalobe, tak rozhodnutie súdu I. stupňa, ako aj odvolacieho súdu, za také, ktorým mu odníma nielen právo zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj skutočný výkon práva zakotveného v článku 46 ods. 2 Ústavy SR.

Z citácie odôvodnenia rozhodnutia súdu I. stupňa nevyplýva, že by tieto argumenty mali akýkoľvek vzťah k prejednávanej žalobe a takými to nie je ani vyjadrenie, že vo veciach už rozhodol NS SR.

Sťažovateľ má právo v súlade so zásadou dvojinstančnosti konania, aby svoj nesúhlas so skutkovými a právnymi závermi súdu I. stupňa mohol vyjadriť v odvolaní.

Podmienkou sine qua non využitia tohto práva je, aby mu skutkové a právne závery súdu I. stupňa boli známe z odôvodnenia I. stupňového rozhodnutia.

Skutkové a právne závery súdu sa však logicky musia vzťahovať k obsahu žaloby žalobcu, pretože len týmto spôsobom sa sťažovateľ (žalobca) dozvie, akým spôsobom, z akých právnych a skutkových dôvodov ich súd vyhodnotil.

Ak však medzi žalobnými dôvodmi a odôvodnením skutkových a právnych záverov súdu I. stupňa neexistuje súvislosť, sťažovateľ (žalobca) nemá možnosť svoje právo vzniesť proti takýmto záverom námietky, využiť.

V predmetnej veci aj napriek tomu, že sa NS SR formálne stotožnil so závermi súdu I. stupňa, v skutočnosti je to on, kto sa (aspoň do určitej miery) vyrovnáva s námietkami uvedenými v žalobe.

Týmto však sťažovateľovi odňal možnosť aby proti záverom súdu mohol vzniesť svoje námietky, a využiť tak dvojinstančnosť konania, ktorá pre tento druh konania vyplýva z príslušných ustanovení O. s. p.

NS SR však tým, že nahradil činnosť súdu I. stupňa, sa vyrovnal s námietkami sťažovateľa prvýkrát, a to rozhodnutím, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

Vzhľadom na to, že konanie pred ústavným súdom nie je ďalšou, treťou opravnou inštanciou v systéme súdnictva, nemožno v konaní pred ústavným súdom požadovať, aby tento preskúmaval vecnú správnosť rozhodnutí všeobecných súdov a osobitne nie pred tým, ako by vec sťažovateľa bola prejednaná zákonom ustanoveným postupom pred všeobecnými

súdmi, pričom týmto zákonom ustanoveným postupom treba nesporne chápať aj konanie, ktoré nielen po formálnej, ale aj po vecnej stránke zodpovedá zásady dvojinštančnosti súdneho konania.»

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, a v nadväznosti na to navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva v konaní pred súdmi Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, domáhať sa preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy súdom zakotveného v článku 46 ods. 2 Ústavy SR, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 23/2009 zo dňa 28. 4. 2009, bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 23/2009 zo dňa 28. 4. 2009 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Sťažovateľ k sťažnosti pripojil písomnosti, z obsahu ktorých (vzhľadom na predmet sporu v konaní pred všeobecnými súdmi a na nadväznosť odôvodnení ich rozhodnutí, ako aj posúdenie dôvodnosti tvrdení sťažovateľa uvedených v sťažnosti) považuje ústavný súd za relevantné citovať tieto ich časti:

1. Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) prípisom zo 7. júna 2007 podpísaným vedúcim oddelenia daňového konania K. JUDr. O. V. oznámilo sťažovateľovi:

„Dňa 17. 05. 2007 nám bol doručený Váš list zo dňa 10. 05. 2007, ktorým žiadate prijať opatrenia na nečinnosť správcu dane – Daňového úradu K. z dôvodu, že správca

dane nevydal rozhodnutie o priznaní práva (vrátenie preplatku) v daňovom konaní začatom dňa 20. 03. 2001 za zdaňovacie obdobie január až december 1998...

Podľa § 63 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ak sa žiadosti o vrátenie preplatku vyhovie v plnom rozsahu, správca dane rozhodnutie nevydáva.

Pri vrátení nadmerného odpočtu podľa § 23 zákona č. 289/1995 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2002 sa rozhodnutie nevydávalo. V zmysle uvedeného správca dane nebol povinný vydať rozhodnutie o vrátení nadmerného odpočtu. Nevydanie rozhodnutia správcu dane o vrátení nadmerného odpočtu nie je možné považovať za nečinnosť správcu dane.

Daňové riaditeľstvo SR ako orgán najbližšie nadriadený správcovi dane nezistil dôvody na postup podľa § 30a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb.“

2. Sťažovateľ v reakcii na citovaný prípis daňového riaditeľstva zo 7. júna 2007 vzniesol proti nemu túto námietku:

„V nadväznosti na ust. § 50 ods. 1, 2, 3 zákona č. 511/1992 Zb. podávam námietku proti nesprávnemu a nezákonnému postupu zamestnanca správcu dane DR SR, pracovisko K., JUDr. O. V., ktorý pri vybavovaní podania v začatom daňovom konaní o nečinnosti správcu dane postupoval nesprávne, v rozpore so zákonom a skutkovým stavom, o čom svedčí písomná odpoveď č. j. I/223/7747/45348/2007, zo dňa 7. 6. 2007...“

3. Daňové riaditeľstvo rozhodnutím č. k. I/220/79152/2007/990333-r z 5. novembra 2007 rozhodlo tak, že *„podľa § 50 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov námietke daňového subjektu Ing. Mgr. K. M... zo dňa 27. 07. 2007, doplnenej 13. 08. 2007 proti postupu zamestnanca správcu dane Ing. D. V. v daňovom konaní nevyhovuje“.*

Daňové riaditeľstvo svoje rozhodnutie odôvodnilo najmä tým, že *„Podľa § 50 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov daňový subjekt môže podať námietku v prípadoch ustanovených týmto zákonom a proti postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní. Námietka patrí medzi riadne opravné prostriedky. Ako riadny opravný prostriedok slúži na preskúmanie postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní*

a na dosiahnutie nápravy v prípade, že orgán príslušný na rozhodovanie o námietke posúdi dôvody uvedené v námietke ako opodstatnené.

V zmysle citovanej právnej úpravy možno podať námietku proti postupu zamestnanca správca dane len v daňovom konaní. Na základe podanej žiadosti daňového subjektu na vydanie rozhodnutí o priznaní práva /vrátenie preplatku dane/ za zdaňovacie obdobie január až december 1998/ nezačalo daňové konanie, pretože daňové preplatky, resp. nadmerný odpočet ako to vyplývalo z podaných dodatočných daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty bol daňovému subjektu vrátený a o tejto skutočnosti nebol správca dane povinný vydať rozhodnutie.

Podanie daňového subjektu zo dňa 10. 5. 2007 doručené Daňovému riaditeľstvu SR dňa 17. 5. 2007, ktorým žiada prijať opatrenia proti nečinnosti, nemá účinky začatia daňového konania. Účinky začatia daňového konania má len kvalifikovaný podnet, ktorý zákon o správe daní presne reguluje. K tomu, aby určitý súhrn procesných postupov a úkonov vytváral daňové konanie musí byť splnená podmienka rozhodovania o práve a povinnosti daňového subjektu a následne vydanie rozhodnutia vo veci, ktoré zákon pomenúva. Opatrenia proti nečinnosti upravené v ustanovení § 30a zákona č. 511/1992 Zb. predstavujú osobitný procesný inštitút, ktorý je ponímaný ako opatrenie sankčného charakteru vo vzťahu k orgánu, ktorý bol v konaní pasívny.

Keďže daňové konanie nezačalo, nie je možné podať námietku proti postupu zamestnanca správca dane podľa § 50 zákona č. 511/1992 Zb.

Z vyššie uvedených dôvodov považuje Daňové riaditeľstvo SR podanú predmetnú námietku proti postupu zamestnanca správca dane Ing. D. V. v súvislosti s námietkou na JUDr. O. V. za bezpredmetnú.“.

4. Sťažovateľ sa „Žalobou na začatie konania na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky sp. zn. I/220/79152/2007/990333-r zo dňa 5. 11. 2007“ z 30. januára 2008 domáhal jeho zrušenia a žiadal vrátiť predmetnú vec daňovému orgánu na nové konanie a rozhodnutie.

V odôvodnení žaloby sťažovateľ okrem iného uviedol:

„Nesprávnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného žalobca vidí v tom, že rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nepostačujúce pre posúdenie veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisu, (§ 250j písm. a/, c/, b/, O. s. p.), v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j písm. e/ O. s. p.) a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôkazov (§ 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p.).“

Ďalej sťažovateľ v odôvodnení žaloby po citovaní § 50 ods. 1 a 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) a odvolaní sa na čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy s poukazom na § 17 a § 20 zákona o správe daní a poplatkov (v časovo aktuálnom znení) uviedol:

„Je nesporné, že žalovaný postupoval pri vybavovaní námietky v rozpore s citovaným ustanovením ustanovenia § 20 ods. 9 Zákona č. 511/1992 Zb., a to tým, že nevyzval žalobcu na odstránenie nedostatkov vád podania.

Žalovaný sám pri podaní námietky žalobcu zo dňa 29. 6. 2007 postupoval v súlade s ustanovením § 20 ods. 9 Zákona č. 511/1992 Zb. a vyzval žalobcu na odstránenie nedostatkov podania. Žalobca podaním zo dňa 27. 7. 2007 namietal postup správcu dane, ktorým ho vyzval na odstránenie nedostatkov vád podania zo dňa 29. 6. 2007, nie postupom v súlade s ustanovením § 17 ods. 2 písm. b) Zákona č. 511/1992 Zb., pričom tento nesprávny postup vidí v tom, že výzva na odstránenie vád podania mu bola doručená nie do vlastných rúk, pričom ako vyplýva z jej obsahu, nesplnenie povinnosti uloženej mu vo výzve, teda neodstránenie vád podania zo dňa 29. 6. 2007 v lehote určenej žalovaným, teda do 8 dní mohlo byť preňho spojené s právnou ujmomou.

Ako však vyplýva z rozhodnutia žalovaného, ktoré je napadnuté touto žalobou, žalovaný sa v skutočnosti nezaoberal vo svojom rozhodnutí touto námietkou so zreteľom na nesprávny procesný postup zamestnanca správcu dane. Z ustanovenia § 50 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. však vyplýva, že správca dane má posúdiť námietky a rozhodnúť o nich.

Je však zrejmé, že pokiaľ nebolo správcom dane vyššie uvedeným a zákonom predpísaným spôsobom, ktorý žalovaný nedodrжал, odstrániť nedostatky podania, žalovaný nemohol ani rozhodovať o námietkach a posúdiť ich.“

5. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 7 S 15/2008 z 15. októbra 2008 o žalobe sťažovateľa rozhodol tak, že ju zamietol. Podstatu odôvodnenia označeného rozsudku krajského súdu tvoria najmä tieto právne závery:

„Súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa ust. § 247 a nasl. O. s. p., oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodná.

Žalobca dňa 6. 3. 2007 požiadal správcu dane, aby konal vo veci priznania práva rozhodnutím, o vrátení jeho preplatku podľa ust. § 30a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. aby svoju nečinnosť napravil bezodkladne. Poukázal na neodôvodnené opakované kontroly, v dôsledku čoho sa predlžovali aj lehoty pri vykonávaní daňovej kontroly. Tvrdil, že spôsobil zánik práva, pretože nerešpektoval lehoty podľa § 45 cit. zákona. Ďalej uviedol, že správca dane nevrátil žiadateľovi preplatok dane na základe jeho žiadosti zo dňa 20. 3. 2001, ale až po niekoľkonásobnom porušení zákonných povinností, jeho povinnosťou bolo rozhodnúť o vrátení preplatku dane rozhodnutím podľa ust. § 1a písmo d), § 30 ods. 1, § 30a ods. 1, § 63 ods. 6, 7 zák. č. 511/1992 Zb. Jednalo sa o zdaňovacie obdobie január až december 1998. Žalobca vinou správcu dane nemá k dispozícii hodnoverný, legálny a riadny daňový a účtovný doklad - rozhodnutie o priznaní práva na preplatok dane, aby ho mohol správne zaučtovať ako daň z príjmu za príslušné zdaňovacie obdobie, ktorých sa vrátené preplatky týkali.

Na základe výzvy žalovaného zo dňa 16. 7. 2007 mal žalobca doplniť podanie o námietke, podľa § 20 ods. 9 zák. č. 511/1992 Zb., čo aj žalobca urobil dňa 27. 7. 2007. Aj v doplnenom podaní zopakoval tvrdenia, ktoré boli predmetom pôvodnej námietky a žiadal, aby správca dane postupoval v súlade so zákonom, keď poukázal na to, že správca dane bol povinný vydať rozhodnutie o vrátení preplatku, avšak v tomto smere je nečinný.

Podľa ust. § 30 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov v daňovom konaní možno ukladať daňovú povinnosť alebo priznávať práva len rozhodnutím. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi

predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto obsahuje osobitnú úpravu zisťovania a preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, alebo vznik daňovej povinnosti.

Podľa ust. § 30a ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. v platnom znení, správca dane príslušný na rozhodnutie v daňovom konaní podľa tohto zákona alebo osobitného zákona je povinný v jednoduchých veciach, najmä ak možno rozhodnúť na podklade dokladov predložených daňovým subjektom, vydať rozhodnutie alebo vykonať opatrenie ustanovené týmto zákonom bezodkladne. Ak správca dane príslušný na rozhodnutie v daňovom konaní je v tomto konaní nečinný a nerozhodne ani v lehotách ustanovených v odsekoch 1 a 3 a nápravu nemožno dosiahnuť inak a povaha veci to nevyklučuje, je príslušný vo veci rozhodnúť orgán najbližšie nadriadený správcovi dane. V každej prejednáwanej veci správny orgán rozhodol, pokiaľ ide o lehoty, tieto sú obsiahnuté v príslušných ustanoveniach zákona o dani z príjmov, prípadne v iných zákonoch, na základe ktorých podklade správny orgán meritórne rozhodoval, v konečnom dôsledku niektoré spory skončili právoplatne rozhodnutiami NS SR.

Podľa ust. § 50 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. v znení nesk. predpisov, daňový subjekt môže uplatniť námietku v prípadoch ustanovených týmto zákonom a proti postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní, podľa cit. ust., ods. 2, námietka sa podáva do 8 dní odo dňa, keď sa o namietaných skutočnostiach dozvedel. Žalovaný tvrdil, že daňové konanie nezačalo. Daňové preplatky, resp. nadmerný odpočet, ako to vyplývalo z podaných dodatočných daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty, bol daňovému subjektu vrátený a o tejto skutočnosti nebol správca dane povinný vydať rozhodnutie. V danom prípade preto žalobca námietku podľa ust. § 50 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. nemohol podať.

Podľa ust. § 250j ods. 1 O. s. p., ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamietá.

Na základe vyššie uvedených dôvodov súd žalobu zamietol.“

6. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 24. novembra 2008 odvolanie, ktorého nosnou argumentáciou boli najmä tieto jeho tvrdenia:

„Rozhodnutie súdu I. stupňa považuje žalobca za nesprávne z dôvodov uvedených
- v ustanovení § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. – rozhodnutie súdu I. stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- v ustanovení § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. – súd I. stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.“

Ďalej sťažovateľ použil v odvolaní totožnú argumentáciu ako v odôvodnení svojej sťažnosti podanej ústavnému súdu.

7. O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 23/2009 z 28. apríla 2009 tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu sp. zn. 7 S 15/2008 z 15. októbra 2008.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo zistenie v rámci predbežného prerokovania sťažnosti, že namietaný postup (rozhodnutie) štátneho orgánu nesignalizuje žiadnu možnosť porušenia základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by ústavný súd mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 23/2009 z 28. apríla 2009 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktoré sťažovateľ vidí v dvoch rovinách. Jednou je porušenie dvojinštančnosti súdneho konania, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd sa síce formálne stotožnil so závermi prvostupňového súdu, ale na základe iných skutkových základov a právnych dôvodov v porovnaní s dôvodmi uvedenými v prvostupňovom rozhodnutí.

Ústavný súd už vo svojej judikatúre viackrát zaradil požiadavku dvojinštančnosti konania medzi ústavno-procesné zásady (II. ÚS 195/06, III. ÚS 239/08), z čoho vyplýva aj to, že ak v podmienkach konkrétneho súdneho konania porušenie tejto zásady ústavný súd zistí, potom je založená jeho právomoc vysloviť porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

Zo spisovej dokumentácie ústavný súd zistil, že v sťažovateľovej veci vo fáze konania pred odvolacím súdom už neprebiehala žiadne dokazovanie ďalším objasňovaním skutočností, ktoré tvorili skutkový základ prvostupňového rozhodnutia krajského súdu. Za daných okolností je námietka sťažovateľa o iných skutkových základoch rozsudku najvyššieho súdu (v porovnaní so skutkovými základmi rozsudku krajského súdu) zjavne neopodstatnená. Potvrďuje to aj skutočnosť, že odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 3 (v rozsudku je zjavne nesprávne uvedené ustanovenie § 250ja ods. 3, pozn.) Občianskeho súdneho poriadku.

Vo vzťahu k právnym záverom (nad rámec právnych záverov prvostupňového súdu), z ktorých podľa sťažovateľa najvyšší súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní vychádzal, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej zdôraznil potrebu rozlišovania procesného postavenia účastníka konania pri objasňovaní a zisťovaní skutkového stavu vo veci na jednej strane a procesnými možnosťami účastníka konania ovplyvňovať právne hodnotenie zisteného skutkového stavu konajúcim súdom na strane druhej. Kým procesná stránka účasti pri dokazovaní je takmer výlučne vyčerpaná procesnými právami účastníka konania smerujúcimi k objasneniu skutkovej stránky prejednávanej kauzy, právne

hodnotenie skutkového stavu je úlohou konajúceho súdu, čo plynie i z uplatňovania pravidla „iura novit curia“. Účastníkovi konania síce nemožno brániť vyjadrovať sa počas dokazovania k právnomu hodnoteniu prejednávaného prípadu, Občiansky súdny poriadok však nepredpisuje konajúcemu súdu časovú ani obsahovú náplň realizácie práva účastníka vyjadriť sa k právnej stránke veci spôsobom porovnateľným s reguláciou pozície účastníka pri zisťovaní skutkového stavu veci. Procesno-právne normy výslovne dokonca neukladajú súdu povinnosť oboznámiť účastníka konania so svojim právnym hodnotením veci (m. m. III. ÚS 146/09, IV. ÚS 419/09).

Sťažovateľ mal možnosť v odvolaní podanom proti prvostupňovému rozsudku krajského súdu predniesť svoje právne názory na podstatu prerokúvanej veci a bez ohľadu na to, či túto možnosť využil, alebo nevyužil, najvyšší súd nebol povinný mu akýmkoľvek ďalším procesne relevantným spôsobom (okrem odôvodnenia svojho odvolacieho rozhodnutia) oznamovať svoje právne úvahy v predmetnom konaní. Preto samotná skutočnosť, že najvyšší súd ako súd odvolací založil potvrdenie prvostupňového rozsudku na odlišných právnych (nie skutkových) záveroch v porovnaní s právnym odôvodnením rozsudku krajského súdu, nebola spôsobilá prívodiť sťažovateľovi porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu. Ústavný súd preto vzhľadom na zjavný nedostatok relevantnej súvislosti medzi namietaným postupom najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa zaručeným v čl. 46 ods. 1 ústavy zhodnotil sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Druhou rovinou, v ktorej vidí sťažovateľ porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, je spôsob výkladu a následná aplikácia § 50 ods. 1 a 3 a § 30 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo

účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov a nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne. O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 180/02, I. ÚS 12/05).

Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo podľa neho vyplýva aj z tejto časti jeho odôvodnenia:

«Zo spisu predloženého Krajským súdom v Košiciach Najvyšší súd zistil, že žalobca najskôr požiadaval podaním zo dňa 06. 03. 2007 (č. l. 9) o vydanie rozhodnutia o priznaní práva (vrátení preplatku dane) v daňovom konaní začatom dňa 20. 3. 2001 – za zdaňovacie obdobie: január až december 1998, ďalej podaním zo dňa 29. 06. 2007 v tejto veci uplatnil námietku na JUDr. O. V., pracovníka správcu dane pri vybavovaní podania žalobcu, následne po výzve žalovaného zo 16. 07. 2007 na doplnenie pôvodnej námietky túto žalobca doplnil podaním zo dňa 27. 07. 2007 a súčasne v ten istý deň žalobca pripisom adresoval správcovi dane podnet označený ako „Námietka proti nesprávnemu a nezákonnému postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní“, pričom v tomto podaní žiadal žalovaného, aby zjednal nápravu vo veci vybavovaní podania v začatom daňovom konaní o námietke (išlo o skôr citovanú námietku na JUDr. O. V. pri vybavovaní podania žalobcu zo dňa 10. 5. 2007 označeného ako „Nečinnosť správcu dane - žiadosť o vydanie

rozhodnutia /rámci opatření proti nečinnosti podľa ust. § 30a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb.“) v konaní o doplnení podania č. j. I/223/7747/59071/2007, zo dňa 16. 7. 2007.

S odkazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. sa Najvyšší súd v celom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi krajského súdu v tom znení, ako si ich osvojil z napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 50 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. platného v čase podania námietky (tzn. 29. 06. 2007) môže daňový subjekt uplatniť námietku v prípadoch ustanovených týmto zákonom a proti postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní.

Podľa § 50 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. v hore uvedenom znení námietku musí podať daňový subjekt písomne alebo ústne do zápisnice do ôsmich dní odo dňa, keď sa o namietaných skutočnostiach dozvedel. Podaná námietka nemá odkladný účinok, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 50 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. v hore uvedenom znení správca dane posúdi námietky, rozhodne o nich a toto rozhodnutie musí obsahovať odôvodnenie. Ak námietka smeruje proti postupu vedúceho zamestnanca správcu dane, ktorý nemá nadriadeného vedúceho zamestnanca, rozhodne o námietke orgán najbližšie nadriadený správcovi dane.

Proti rozhodnutiu sa nemožno odvolať.

Na základe uvedeného Najvyšší súd musí konštatovať, že námietka v daňovom konaní predovšetkým plní funkciu osobitnej sťažnosti, v tomto prípade špeciálne zameranej na vyjadrenie nespokojnosti s postupom konkrétne označeného zamestnanca správcu dane, tzn. že môže smerovať len voči takým vadám v daňovom konaní, ktoré majú priamu spojitosť so správaním tejto konkrétnej osoby a očakávaným výsledkom je alebo náprava v jej správaní nadriadeným orgánom alebo výmena osoby na tomto poste. Uvedený charakter a poslanie námietky potvrdzuje ust. § 50 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. odnímajúce osobe podávajúcej námietku právo na odvolanie. Avšak, ako správne konštatoval už žalovaný, základnou podmienkou použitia námietky ako osobitného procesného opravného prostriedku je existencia daňového konania samotného. Táto podmienka splnená nebola, a preto podanie námietky za tohto stavu bolo skutočne právne nepodložené.

Už v žiadnom prípade nebolo možné akceptovať námietku žalobcu, že správca dane s ním pri vybavovaní jeho námietky korešpondoval mimo rámec § 17 ods. 2 písm. b) zák. č. 511/1992 Zb., lebo toto ustanovenie, ako zákonom akceptovaná výnimka zo zásady

rýchlosti vybavovania podaní pri správe daní, iba zabezpečuje jednotlivcovi vyšší štandard ochrany pred náhradným doručovaním. Preto za situácie, kedy si žalobca doručovanú zásielku riadne prevzal, nemôže tvrdiť, že bol ukrátený na svojich právach iba tým, že správca dane nezvolil vzhľadom na tvrdenú a možnú ujmu adresáta spôsob doručovania do vlastných rúk.

Záverom dáva Najvyšší súd do pozornosti aj tú skutočnosť, že toto odvolanie rovnako ako aj ďalšie odvolania žalobcu podané na prelome rokov 2008/2009 na Najvyšší súd (sp. zn. 5 Sžf 99/2008, 5 Sžf 17/2009, 5 Sžf 11/2009 a 5 Sžf 29/2009) majú podklad v nespokojnosti žalobcu so stavom, ktorý nastal po vrátení dňa 19. 02. 2004 vyrubeneho rozdielu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 1997 a bol vyvolaný Oznámením Daňového Úradu K. č. 695/231/30398/2007-Bač zo dňa 10. 4. 2007, ktorým tento správca dane oznámil daňovému subjektu, že mu nebol povinný vydať rozhodnutie o vrátení daňového preplatku za zdaňovacie obdobie december 1997, resp. zdaňovacie obdobie roku 1998 podľa § 63 ods. 4 zák. č. 511/1992 Zb. ani rozhodnutie o vrátení nadmerného odpočtu podľa ust. § 23 v nadväznosti na § 55d ods. 5 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Najvyšší súd už v citovaných rozhodnutiach ustálil záver, že námietku podľa § 50 zák. č. 511/1992 Zb. je možné uplatniť iba počas prebiehajúceho daňového konania a na tomto závere nemá dôvod ani v tejto veci nič meniť.»

Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by tieto závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká interpretácia a aplikácia príslušných ustanovení právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa (uvedenými v jeho odvolaní z 24. novembra 2008) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody, na ktorých je založený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 23/2009 z 28. apríla 2009, sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajú zo skutkových okolností daného prípadu a relevantných procesných noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, pričom najvyšší súd dospel k rozhodnutiu na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala dôvody na vyslovenie záveru o jeho porušení. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho

konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie základného práva domáhať sa preskúmania rozhodnutí orgánu verejnej správy súdom zaručeného čl. 46 ods. 2 ústavy už uvedeným postupom a rozsudkom najvyššieho súdu.

Vychádzajúc zo samotného obsahu sťažnosti, ako aj zo skutkových zistení vyplývajúcich z k sťažnosti pripojených písomností (dokumentujúcich chronologický postup vo veci konajúceho správneho orgánu, resp. všeobecných súdov) a s prihliadnutím na už vyslovený právny názor (k namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy) dospel ústavný súd k záveru, že námietka porušenia tohto základného práva (čl. 46 ods. 2 ústavy) je nedôvodná a neopodstatnená. Keďže sťažovateľovi nebolo postupom (a ani rozhodnutiami) vo veci konajúcich všeobecných súdov odňaté právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom a ani samotný sťažovateľ neuviedol žiadne relevantné dôkazy preukazujúce opak, ústavný súd jeho sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými požiadavkami sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2010

